

Iz/Nutrine

Sibila, Rada Iva

Undergraduate thesis / Završni rad

2024

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:316598>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-03-14**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Akademija likovnih umjetnosti,
Odsjek za Animirani film i nove medije, modul Novi mediji

Iz/Nutrine

Završni rad na preddiplomskom studiju Animiranog filma i novih medija

Rada Iva Sibila,
Mentorica: Nicole Hewitt
Akademska godina 2023./24.

Iz/Nutrine

Osuđena sam na površne odnose sa svojim tijelom.

Nervoza, anksioznost dolazi iz dubine, no ja sam s njom poznanica. Poznajemo se površinski, i manjak razumijevanja koji dolazi iz mog ne shvaćaja manifestira se u svađe, borbe za kontrolu, podcjenjivanja i obostranog klevetanja.

Moje tijelo prestaje raditi sa mnom, naizgled naivno se okreće protiv mene. Moje srce počinje kucati brže i brže, izaziva mi paniku odričući se odgovornosti da mi ukaže na razlog zašto. Moje kosti pune se vodom, natiču i bole, moje bijele krvne stanice uzimaju si za pravo igrati se policije, u ime zaštite i sigurnosti napadaju tvari i tkiva koja im nisu kriva ni dužna. Ne slušaju me, ni ne pitaju, ne odgovaraju na pitanja, pred sućem i porotom, mojim organima, odbija priznati krivicu, te sam ja u ulozi odvjetnika koji brani osumnjičenika i žrtve koja to odbija biti.

Personifikacijom svojeg tijela stvaram ne samo osobe već i prostore, svjetove u kojima živim s njima. To je distopijski korumpirani svijet mračnih obilježja i karakternim osobinama bića koja tamo žive. Umjesto pozicije heroine, svetice ili princeze koja žudi za spasenjem, prihvaćam ulogu da sam i ja dio tog svijeta, da sam i ja licemjerno biće koje će svom *pokvarenom* srcu *podmetnuti nogu*. Prihvaćanjem i prepuštanjem u taj svijet kaosa i nepravde ponosno počinjem preuzeti ulogu koja mi je dodijeljena. Mir i prihvaćanje u *zlu* i nelagodi predstavlja mi nestajanje straha, boli. U tom svijetu prihvaćam svoje mane, živim u potkupljivom ali sukladnom svijetu dramatičnih odnosa koje prihvaćam i s kojima se mirim.

U knjizi *Lexicon of the Mouth, Poetics and Politics of Voice and the Oral Imaginary*, Brandon LaBelle spominje Vito Acconcia i njegov performativni rad *Trademarks*.

“In marking his body with the bite, Acconci drives the mouth and all its signifying force away from the social order; in tasting himself, he short circuits the mechanisms of proper behavior. Yet, he also returns us to those primary and essential desires, for profound human contact to which the mouth is both designed for as well as repressed from. We read Acconci’s skin, each tooth mark a sign of the bite trying to capture what is so close and yet often so distant.”

Acconcijev rad i LaBellova opaska intrigantna mi je kao ideja odmicanja od sebe i okoline na način ulaska i vraćanja u sebe kroz nešto iskonski, što bi se gledajući iz socijalne norme moglo nazvati i životinjski. Acconci se koristi svojim tijelom kao predmetom kojem on daje određenu simboliku, predmetom koje socijalno predstavlja nešto drugo. Svoje tijelo koristi kao tjelo, te ono time postaje sve osim toga.

Inspiracija za ovaj rad također je i poglavlja *The Golden Bough, the Magic of Mimesis* iz knjige *Mimesis and Alternity* Michaela Taussinga, meni relevantni pojmovi i citati vežu se na njegovo promatranje i razmišljanje pojma mimesisa i *Yieldinga*

“Here the yielding component of mimesis is presented in a passive, even frightening sort of way; the self losing itself. Sinking decomposing into the secondary world.”

U navedenom citatu zanimljivo razmišljati o sjećanjima, snovima i vizijama kao prostorima u koje se propada, gubi i predaje. Trenutak kada prestajemo promatrati iz dvije očne jabučice i osjećam drugim osjetilima.

Promišljam *mimesis* kao nama fizički neopipljivi, heptični prostor koji nije nužno ne stvaran i ne pojmljiv već je samo ne izrealizirana verzija osobnih percepcija, želja i košmara pojedinaca. U ovom slučaju, *mimesis* nije jedna vrsta svijeta ideja ideje, već fluidna i nikad pasivna verzija milijun i jedne mogućnosti, realnosti, vizije i snova. Suočavanje sa ovakvim prostorima, tumačila bi kao vrstu osobnih invokacija u kojoj subjekt zamišlja sebe i svoju *ideju* kao objekt koji oblikuje po želji.

Način na koji pristupam ovim idejama je kroz snimanje zvukova svojeg tijela.

Kucanje srca, škurgutanje zubiju, kruljenje želudca, škljocanjem zubiju, rezanjem kose.

Distorzijom i uređivanjem tih zukuovnih motiva koristim se stereo kanalima na taj način gradeći prostor u kojem slušatelj čuje i osjeća nevidljivi i neopipljivi svijet.

Svakim zvukom gradim prostor, koristeći se raznovrsnim filterima, equalizerima, preklapanjem zvukova i svog glasa. Zvukove raspoređujem u više stereo kanala, s čime dodatno određujem dubinu, daljinu i poziciju zvukova kreirajući opet, prostorno iskustvo kroz mediji zvuka. Važno mi je napomenuti da su svi zvukovi tjelesni i vokalni, te si na taj način postavljam izazov ne koristiti se instrumentima s kojima inače radim.

“Ponekad postanem svjesna svojeg krivog zuba. Jezikom klizim lijevo, desno, gore, dolje. ponekad se ulovim pokušavajući ga gurnuti nazad na njegovo mjesto. Koristim svu snagu usne šupljine. Ne miče se. Ponekad sanjam kako drugi zubi, guraju onaj krivi prema dolje. I moja čeljust se potpuno raspada. Ponekad zubi izbace onog krivog te mi se prošeta niz grlo, u želudac.”

Navedeni citat je dio naracije iz rada, te je tekst napisan na način na stavljam fokus na glagolske radnje koje pridodaju personifikaciji ovih tjelesnih *entiteta*.

Rad sam postavila na 4 zvučnika, u kojem je zvuk raspodijeljen na 4 kanala, te narativi i zvukovi preskaču sa jednog na drugi, s četvrtog na treći zvučnik, nadopunjujući jedan drugoga no također pridodajući faktor iznenađenja slušateljima.

Prostorija se zamaćuje do trenutka gdje se skoro ništa ne vidi, te su u prostoru postavljene četiri stolice, ispred svakog zvučnika po jedna. Na taj način tražim od gledatelja da sjednu, stavljajući ih u poziciju da ne mogu pobjeći od zvuka, suočavajući se sa “neugodnosti” glasnoće i tjelesnih zvukova, prisjećam slušatelje da je zvuk moje utrobe i zvuk njihove, da rezanje moje kose zvuči kao njihovo. Dijeleći sličnosti, zalažem se i tražim da se i slušatelji kroz ovaj rad okrenu svom tijelu, te njegovim ljepotama, granicama, hororima, anksioznostima i fantazijama.

Fotografije postava sa upaljenim svjetlom

